

да са предвиди, защото съща таквазъ е постигнала сички тѣ велики Аѳиняны.“

3.

Филиппъ простиралъ завоюванія та си въ Иллирія и Өракія, а Гърцы тѣ, съ голѣмо ожесточеніе продължавали да ведѣтъ Свещенна та война. Фокейцы тѣ грабнѣли изъ храма послѣдни тѣ съкровища, за да събиратъ наемници, и Өивяны тѣ вторый пѣтъ были принудены да искатъ Филиппова та помощъ. Филиппъ сполучилъ да излѣже Аѳиняны тѣ съ лукавы преговоры и съ блѣскѣвы предложенія; слѣдъ туй, той презъ Өермопилы излѣзълъ срѣщо злочесты тѣ Фокейцы, и тѣхны тѣ градове, на четъ дваисеть, съ безмѣрна жестокость были разсыпаны отъ Македоняны тѣ.

Но Филиппъ былъ благоразуменъ и почелъ за нужно да отетѣпи, само въ Өермопилско то устѣе оставилъ свой гарнизонъ. Съ лукавщина ожидалъ той случай, кога ще му бѣде възможно изново да са намѣси въ раздоры тѣ на Гърцы тѣ: неговы тѣ агенты обхождали отъ градъ въ градъ и подкупували повліятелны тѣ хора. Най извѣтный тѣ отъ тѣзи негодницы, що са съгласили да продадѣтъ отечество то си, былъ ораторъ тѣ *Есхинъ*. Този человекъ и други нему подобны устроили нова „свещенна“ война срѣщо жители тѣ награда Амфисса, въ Локрида, които съборали посветена та Апполону Крисска равнина. По съвѣта на подкупенаго Есхина, Филиппъ былъ назначенъ водачъ на Гръцка та войска (339).

Сполучилъ наистина Демосѳенъ да ображи Аѳиняны тѣ, но тѣ не могли да въспрѣтъ Филиппа да не преземе Амфисса и освенъ туй, да не залови съ гарнизонъ Елатеа въ Локрида. Отъ тогази македонскій тѣ царь са утвърдилъ въ Локрида и си улеснилъ пѣтя за въ Беотія.

Тогази Аѳиняны тѣ видѣли, че въ слѣдующа та година трѣбало да имъ предстои рѣшителна борба за свобода та. Съ неуморима и пламенна ревность, Демосѳенъ